

RECÉS D'ADVENT 2025

Glòria Andrés

Fotografia: Mercè Parés

Temps de preparació per a la novetat

Advent prové del verb llatí advenire, que podem traduir per arribar, esdevenir. Conté el prefix “ad” que denota proximitat i el verb “venire” per tant, alguna cosa és propera. L’Advent és, per tant, un temps on fixem la nostra mirada “Vers el que ha de venir”.

És un temps que ens prepara per a una novetat realment increïble malgrat l’haguem celebrada tantes vegades. Déu es fa home, baixa dels “seus núvols” i es fa un de nosaltres, sense trampes, sense rebaixes. Ho sabem prou, patirà. Però ara és moment de mirar l’amor i la tendresa de Déu vers la humanitat, vers cada un de nosaltres.

Et convidem amb aquestes pàgines a buscar un temps ja sigui setmanal, un cap de setmana, un parell de dissabtes.... el que et puguis organitzar-te per interioritzar, meditar, aprofundir, gaudir, assaborir la grandesa del fet que celebrarem aquest i tots els Nadals: Déu ve, la divinitat esdevé un de nosaltres per increïble que pugui semblar i això té conseqüències per a la història de la humanitat i per a la nostra pròpia història.

Aquesta proposta s’inspira en els textos que proposa l’Església per aquest temps, per això està dividida en quatre parts com les setmanes d’Advent. Els textos ajuden als creients de tot el món a fer un camí d’acollida d’Aquell que ha de venir. El que us oferim aquí són pistes molt senzilles que busquen acompanyar aquests temps que dediques a assaborir el Misteri.

Per ajudar als moments concrets de pregària, aquí alguns elements:

Abans de començar el temps de pregària:

Pensa quant de temps dedicaràs a la pregària, perquè és important ser fidel al compromís que et proposis.

Escull el text amb el que pregaràs per no distreure’t buscant-lo quan comencis.

Busca un lloc i una postura adequada que et permeti pregar sense incomoditats innecessàries.

Durant la pregària:

Comença saludant el Senyor que t’espera.

Ofereix tota la teva persona: Inspira i expira lentament per anar-te disposant davant d’Ell.

Quan ho creguis convenient formula una petició, un oferiment que orientarà la teva pregària.

Llegeix el text que hagi triat de manera pausada.

Si en alguna paraula o frase hi trobes gust espiritual, et diu alguna cosa, no passis endavant allà hi ha un tresor amagat que hem de deixar que s’expressi encara que potser no amb paraules, no tot cal que sigui racionalitzat.

Per acabar:

Quan s’hagi acomplert el temps fixat, hagi acabat o no el text, estableix un diàleg amb Jesús parlant com ha anat, demanant o agraint algun fet concret.

Prega un Parenostre i acomiada’t.

Ens atrevim a esperar?

Fotografia: Mercè Parés

L'Advent és un temps d'espera. Som capaços d'esperar? Esperar pot ser viscut com un buit, com una carència però aquest buit moltes vegades és un do. El buit reflecteix un desig, un desig d'absolut que ens habita, una set d'amor que ja crema en cada un de nosaltres. I aquest desig, aquest buit pot conduir-nos a obrir-nos, a orientar-nos vers Déu. Aquest buit, aquesta set d'amor ¿no serà la petjada que Déu ha gravat en nosaltres perquè tornem vers Ell? Atrevim-nos a acollir aquest buit i en ell, acollir Déu mateix que se'ns dona.

Encara que no sapiguem expressar el nostre desig interior amb paraules, fer silenci és ja l'expressió d'una obertura a Déu. Fer silenci per a reconèixer, fins i tot amb el cos, que Déu no actua forçosament com nosaltres imaginem.

Durant la primera setmana d'Advent, l'Església ens presenta diversos personatges que esperen:

- Un centurió espera que Jesús respondrà a la seva demanda de guarir el seu criat malgrat és conscient de la seva indignitat ja que és un romà: Mt 8, 5-11.
- Una multitud segueix Jesús esperant ser guarida de les seves malalties, mancances i dificultats: Mt 15, 29-37.
- Dos cecs esperen també guarició: Mt 9, 27-31. 27.

I ens podríem preguntar: Què esperem aquest Advent?

Potser esperem un progrés econòmic i un benestar material potser indispensable, però ni el progrés ni el benestar no poden saciar la nostra set més profunda. Aquesta set obre el nostre cor a la veu de l'Esperit Sant que xiuxiueja nit i dia en nosaltres. "Ets estimat per sempre i mai deixaràs de ser-ho, ni tan sols les proves de la teva vida, de vegades dures, podran eliminar aquest amor" (cfr. Is 43, 1-8). Atrevim-nos a creure que aquest buit pot ser habitat per Déu, que ja podem viure l'espera amb alegria.

Altres textos que ens ofereix l'Església ens ajuden a concretar:

¿Quins són els fonaments sobre els que construïm la nostra vida? (Mt 7, 21.24-27).

No et compliquis, les grans veritats no són coses complexes i difícils sinó que tot ha estat revelat als senzills i amagat als savis i entesos (Lc 10, 21-24).

Vivim en un món de llops i som enviats no a ser un altre llop sinó ovelles enmig d'ells. No ens deixem enganyar, la puresa de les nostres intencions és el que fa possible viure com ovelles enmig de llops (Mt 9, 35-10, 1.6-8).

Saber esperar, estar allà simplement, gratuïtament. Obrir les mans com a signe d'acollida. Al preparar-nos per Nadal, l'Advent ens prepara per acollir la novetat.

Mirem-nos

Fotografia: autoria desconeguda

La segona setmana de l'Advent ens presenta dues persones importants, dos personatges, dos models a seguir: Joan Baptista i Maria. Diversos i alhora complementaris. Dos models que ens conviden a mirar-nos a nosaltres mateixos.

Primer, Joan Baptista. Tots els evangelis inicien el ministeri públic de Jesús parlant de Joan Baptista. De fet, Lluç comença el seu evangeli (Lc 1, 5-25) amb l'anunciació del seu naixement al seu pare Zacaries.

Què en sabem de Joan Baptista? Sabem que era un home que vivia al desert, un home que anunciava i preparava la vinguda de Jesús. Els qui l'escoltaven eren persones de tot tipus, podríem dir que l'escoltava tothom, un home conegut i reconegut perquè el que deia interessava, malgrat no fos un missatge amable o "políticament correcte". Joan els predicava com viure, per això l'escoltaven, perquè percebien en ell aquella guspira de veritat que el nostre cor cerca i enyora.

Joan Baptista és un home concret, per això el que diu és també concret: "Demostreu amb fets que us voleu convertir" (Mt 3, 1-12) o potser encara ho diu més clar l'evangeli de Lluç (Lc 3, 1-15).

Quan ens trobem allunyats de Déu, ens trobem allunyats també de nosaltres mateixos.

Quan ens acontentem amb un benestar fet de coses i el nostre cor està atrapat en preocupacions únicament materials, podem viure en plenitud i anunciar el Regne de Déu?

Quan cerquem la satisfacció i el plaer immediats, podem pensar en obrir-nos a Aquell que ens espera des de tota l'eternitat?

Quan ens esforcem per mostrar una "certa" imatge de nosaltres mateixos, podem trobar-nos amb nosaltres mateixes i preguntar-nos pel sentit de la nostra vida?

Aquesta seria la crida de Joan Baptista: Déu sempre ve. Estem nosaltres disposats a obrir-nos a Ell amb sinceritat?

Maria és la segona figura. En l'Anunciació (Lc 1, 26-38) se'ns presenta Maria com la veritable deixeble. Maria és la primera que escolta la Bona Nova, l'accepta i després l'ofereix al món.

El que l'àngel demana a Maria és el seu Sí, és a dir, li demana allò que li és possible de fer i de dir. L'impossible, allò que no entén, corre a càrrec de Déu.

Tantes vegades voldríem saber el final abans de donar la nostra resposta!

Nosaltres, com Maria, som la matèria necessària perquè s'esdevingui l'Encarnació, perquè el Senyor es faci present en la nostra terra, en el nostre món d'avui. Tantes vegades, tantes situacions ens depassen i no sabem què fer... Siguem humils i fem el que està a les nostres mans, la resta, ho encomanem a Déu, que Ell ja se n'ocupa encara que nosaltres no sabem ni veiem com.

En d'altres llocs dels evangelis d'aquesta setmana hi ha d'altres pistes, com en Mt 11, 28-30 Jesús ens diu "Veniu a mi els qui esteu cansats". No cal que ho facis tot, ni que tot sigui perfecte, confia, jo soc aquí amb tu, jo també m'ocupo de les teves coses. Accepta't, no ho pots tot, ni se't demana que ho facis tot.

N'hem d'esperar un altre?

Fotografia: Xavier Montserrat

En l'evangeli de tercer diumenge d'Advent (Mt 11, 2-11), els deixebles de Joan pregunten a Jesús: "¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?" i Jesús els respon: mira la realitat, llegeix-la i em trobaràs. Tantes vegades la realitat ens parla i no sabem com llegir-la, o la llegim ens unes coordenades petites i autocentrades que no ens la deixen veure amb claredat. Potser per a nosaltres, la pregunta seria: És Jesús el que esperem o n'estem esperant un altre?

En aquesta tercera setmana, l'Església ens presenta totes les anunciacions: L'anunci del naixement de Joan Baptista a Zacaries, l'anunci del naixement de Jesús a Josep i l'anunci del naixement de Jesús a Maria. En tots aquests esdeveniments és Déu, per mitjà d'un àngel, qui demana permís per poder comptar amb nosaltres per actuar.

Tots aquests esdeveniments passen també en la vida quotidiana: Zacaries fa la seva feina al Temple, Josep dorm i Maria és a casa. També en la nostra vida de cada dia ens pregunta: Estic venint a tu constantment. En el fons de tu mateixa saps que "Mira, soc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi." (Ap 3, 20). Estàs disposada a acollir-lo?

Els textos ens presenten tres persones diverses que l'acullen. Fixem-nos aquesta setmana en Zacaries: A Lc 1, 5-25, se'ns presenta Zacaries, un home que, juntament amb la seva dona, Anna desitgen

des del principi del seu matrimoni un fill. Són un parella que espera contra tota esperança, ja són vells. I arriba un àngel, portador sempre de bones notícies i li anuncia una nova increïble, seran pares! I Zacaries, home recte i practicant, dubta.

Podríem pensar que l'àngel el castiga i que per això el deixa mut, però el mutisme obre en Zacaries un nou espai. Un espai de silenci on podrà entrar en ell mateix, adonar-se de qui és Déu per a ell, amb quina disponibilitat es disposa a acollir aquell fill que li ha estat anunciat. El silenci és, precisament, el que obre un espai en nosaltres per acollir esdeveniments completament inesperats i fins i tot immerescuts. Déu ve sempre.

En aquesta etapa final de l'Advent, l'Església ens crida a abandonar tot escepticisme, tot "estar de tornada", per obrir-nos a les promeses de Déu. Sí, nosaltres estem cridats a convertir-nos i treballar sense desencoratjar-nos en un canvi, petit, concret però real que farà possible l'esdeveniment del Regne de Déu. Per què no volem esperar un altre, esperem Jesús!

Ve a casa nostra

Fotografia: Mariona Chavarria

En aquesta darrera setmana, l'Església ens ofereix uns textos que despertin en nosaltres una esperança. Déu ens ve a visitar igual que ho feu amb Zaqueu (Lc 19, 1-10): Com es podria imaginar el pobre Zaqueu que el reconeixeria d'entre la multitud i li demanaria d'anar a sopar a casa seva? Doncs això és el que celebrem: Déu mateix, fet home, ens reconeix d'entre la multitud i ens demana reposar a casa nostra.

I aquesta crida té conseqüències pràctiques. L'alegria que neix en el cor de Zaqueu el gira vers els altres. Deixem doncs que, aquesta alegria "pel qui ha de venir", vagi creixent en els nostres cors i es vagi concretant en petites accions vers la gent del nostre voltant o encara una mica més enllà. Som al final de l'Advent però sempre és un bon moment per obrir-nos i mirar la realitat que ens envolta amb un cor més acollidor, més sensible i, potser, descobrir que alguna petita cosa ens és possible realitzar a favor dels altres.

En l'evangelí del darrer diumenge d'Advent llegim una vegada més com Maria va ser l'escollida, aquest cop des de la mirada de Josep. Ell era un home concret, fill d'un poble i una família concreta, com tots nosaltres. I en aquesta realitat normal en la que vivia Josep, l'inesperat s'obre camí. Què

hagués passat si Josep no hagués acceptat Maria? Josep entén, més enllà de la importància d'acollir Maria per salvar la seva reputació, que el que se li demana és el seu SI. I què fa Josep? Doncs Josep aporta el seu granet de sorra i accepta.

En la resta de les lectures de la setmana veiem com Maria, quan ha conegut que ha estat escollida i rep la bona notícia de l'embaràs de la seva cosina Elisabet (Lc 1, 39-56), no es queda a casa sinó "se n'anà de pressa a la Muntanya" i "es va quedar uns tres mesos amb ella". Maria ha descobert que alguna petita cosa li és possible fer a favor dels altres i actua, no es queda a casa esperant sinó que surt a ajudar qui la necessita i en aquesta trobada increïble l'alegria desborda.

També llegim la història del naixement de Joan Baptista precedida per una història paral·lela a l'Antic Testament, la història de Samuel. Samuel també viurà com Joan el Baptista, dedicant la seva vida a explicar al seu poble el recte camí.

Al seu pare, Zacaries, en el moment del seu naixement se li destrava la llengua (Lc 1, 57-66) i lloa Déu perquè, en el seu silenci ha entès la profunditat de la seva vocació: Acollir i acceptar aquell fill que li ha estat donat. Tot seguit, Zacaries entona un preciós himne (Lc 1, 67-79), el Benedictus, que l'Església prega en la litúrgia de les hores cada dia al vespre i que ens deixa a les portes del Nadal.